

som disse ere bragte i Forslag af Udvalget, medens derimod en Skjerpelse af Straffelovens § 180 ved Spørgsmaal om Fremme af Lovens Diemed kun vil faae nogen Betydning, for saa vidt en Uvending af dette Lovsted giver Politiet Ret til Forholdsregler til Forebyggelse af Smitte igjennem de Fruentimmer, der salde ind under hint Lovsted. Flertallet formener derfor, at § 5 i Udkastet kan forsvares som en Veie til at fremme Lovens Diemed, idet „den tvungne Indskrivning“, som denne Paragraf omhandler, er at betragte som en Straf enten for at tilskidefatte de lovbestemte Forebyggelsesforhold imod Smitten eller for Smittes Udbredelse. En mere udvidet Uvending af „den tvungne Indskrivning“ anser Flertallet derimod for utilstedelig saavel af sociale som af moralske Hensyn, og derfor følger det sig forpligtet til at foreslaa, at § 6 i Udkastet udelades. Den deri fastsatte Bestemmelse, nemlig, at „den tvungne Indskrivning“ skal i Kjøbenhavn og andre Steder, hvor der findes offentlige Fruentimmer, være en umiddelbar Følge af anden Gang overgaaet Dom efter Straffelovens § 180, er ikke blot i og for sig forkastelig paa Grund af selve denne Indretnings Amoralitet, og fordi § 6 endog giver Politiet Ret til at indskrive et Fruentimmer som offentlig, uagtet hun modsætter sig dette, og uagtet hun ikke har været venerisk smittet, men denne Bestemmelse er ogsaa aldeles unødvendig for at fremme Lovens Diemed, idet §§ 3—5 i Udkastet give Politiet fuldstændig Afgang til at kontrollere de efter bemeldte Lovsted Domfældte, for saa vidt Udbredelsen af venerisk Smitte angaar, uden at benytte „den tvungne Indskrivning“.

I enkelte Kjøbstæder er der tilstaaet Stads- eller Distriktslagen en vis aarlig Betaling for at foretage Visitationen af løsagtige Fruentimmer, og, hvor dette er Tilfældet, skjønnes det lige saa lidt, som hvor der er en egen Politilæge, nødvendigt særlig at betale Lægen for hver enkelt Undersøgelse. Men i modsat Tilfælde bør Betalingen vistnok være forskjellig, efter som Lægen paa samme Tid og Sted har en eller flere Undersøgelser at foretage, og Udvalget foreslaar, at Betalingen bestemmes til 4 Kroner for den første Undersøgelse og til 1 for hver af de følgende. Derimod bør Lægen da tilpligtiges uden Betaling at udfærdige Attest for Undersøgelsen. At Lægen, for saa vidt han til en saadan Undersøgelse maa foretage Reiser, derhos er berettiget til at nyde fri Befordring og Diætpenge efter Forordningen 4de Oktober 1825, antages for en Selvsølge.

Bestemmelsen i Lovudkastets § 10, at de i Medfør af Lovens §§ 3, 5 og 9 (hvilke helst udtrykkelig bør nævnes) anlagte Sager bør behandles som offentlige Politisager, men ogsaa i Kjøb-

havn for lukkede Døre, bør uden Tvivl fuldstændiggjøres ved adskillige Forholdsregler, sigtende til at forhindre Sammenstignen af Nysgjerrige indenfor det egentlige Rettslokale og Opflag, i hvilke de Enkelte nævnes ved Navne m. m. Det vil formentlig være tilstrækkeligt at anbefale dette Hensyn til Justitsministerens Opmærksomhed. Egeledes skulde Udvalget ønske bragt under Overveelse, om der ikke bør lages Hensyn til de Fæder for Sygdommens Udbredelse, som ved Fester, Markeder o. s. v. opstaa af, at der gives omreisende Gjøglerker, Sangerinder og lignende Personer Tilladelse til at fremtræde, uden at vedkommende Politimester gjør denne Tilladelse afhængig af, at de i Forveien have underkastet sig en Lægeundersøgelse, hvorved de ere fundne usmittede, og at de forpligte sig til, inden deres Afreise atter at underkaste sig en saadan.

Et Mindretal foreslaar at ombytte det i Sproget forholdsvis nye, af Mattyssen laante Ord „Fruentimmer“, som neppe har 100 Aars Høvd i denne Gren af vor Lovgivning, med det oprindelig danske „Kvindfolk“ (hvarende til „Mandsfolk“), som paa dette Omraade har været brugt i flere foregaaende Sundhedslovs (jfr. især Danske Lovs 6te Bogs 13de Kapitel).

I Genhold til Ovenstaaende foreslaas følgende Ændringer i Lovforslaget:

Til § 1.

af Udvalget:

1) Linie 4: Efter „Lægebehandling“ indskydes: „ere de angrebne Personers Forhold af den Besskaffenhed, at Sygdommens Overførelse til andre Personer ikke paa nogen betryggende Maade kan forebygges uden ved deres Vortskjænnelse, eller overholde de ikke de dem til Smittes Forebyggelse givne Forskrifter, skulle de indlægges til Kur paa et Sygehus.“

af Udvalget:

2) Efter Paragrafens 2det Stykke indskydes som et nyt Stykke:

„Hvor der efter Sygdommens Helbredelse er særlig Grund til at befrygte Tilbagefald af den i en smitsom Form, kan der af den Læge, som har behandlet den Syge, gives denne Paalag om til en bestemt Tid at fremstille sig for ham eller at tildelebringe en autoriseret Læges Vidnesbyrd for, at intet saadant Tilbagefald er indtraadt. Og saa dette Paalags Efterkommelse kan fremtvinges ved Lovsbøder, der dikteres af ovennævnte Myndigheder.“